

Diari d'un col·leccionista

La Fira del Disc de Col·leccionista de Barcelona és la principal cita de l'any de melòmans i melòpates. En aquest article, un col·leccionista exposa les desraons d'una afecció en què els límits són sovint inabastables.

Els col·leccionistes mantenen l'alerta vermella durant tot l'any. Les reunions, els clubs, la venda per correu o l'esclat recent de la venda per Internet són algunes de les possibilitats que tenen a l'abast.

Són les tres de la tarda d'un divendres de tardor a les portes d'un recinte qualsevol de Barcelona. Una cua interminable i inquieta discuteix des de fa un parell d'hores de música i de materials discogràfics en un llenguatge estrany. *Promo, picture disc, cofre o flexi* són termes que només aquí adquireixen sentit i es muden en objectes de col·leccionisme pels quals els assistents estan disposats a pagar allò que calgui. L'entrepà improvisat que ha servit de dinar a peu dret i en file-ra rep un sotrac a l'estómac quan les portes del recinte s'obren. Amb presses, nervis i més d'una empen-ta, els primers s'atansen a la desena d'accessos on els han de tallar

l'entrada i, encara amb el tiquet a la mà, ja entren esperitats, corrent literalment, cap als quatre o cinc estands on pot haver-hi material interessant. Aquesta és la imatge més clara del món del col·leccionisme discogràfic, com ho és el moviment rapidíssim dels dits per escrutar milions de discos de tots els formats (amb una llambregada, amb el color de la portada que s'intueix entre les puntes dels dits, ja n'hi ha prou per a saber si hi ha peix per al cove).

Les dues primeres hores són frenètiques: el col·leccionista té al cap la imatge d'un altre congènere que compra una peça única a pocs metres de distància i no oblida que, abans de l'obertura oficial de la Fi-

ra, els venedors —que sovint també entren en el joc— ja poden haver fet una primera repassada, letal per als seus interessos. A mitja tarda s'atemporen els ànims i és moment de visitar un per un tots els estands, no fos cas que hi hagués sorpreses amagades. Sense pressa, però sense pausa, s'aprofita el recorregut per saludar els contactes de tota la vida i per fer-ne de nous. En un ambient musical embriagador, també hi haurà un moment dedicat a examinar les vitrines amb els objectes de la subhasta del diumenge, el dia que, ocasionalment, el col·leccionista pot rematar la feina.

El dibuix de la situació fa entendre fins a quin punt és difícil que considerem racional tot aquest moviment entorn de la música qui no hi sigui avesat. No hi ha cap moment de pensament fred en el cap de l'afecionat per justificar aquesta pujada d'adrenalina que es produeix en temps de Fira del Disc i els pressupostos previstos per assistir-hi i sortir-ne ben nodrit. Si Warhol reivindicava els quinze minuts de fama per a tothom, els afecionats —més ben dit, malalts— de la música, haurien d'exigir els cinc minuts d'irracionalitat que els poden fer decidir a comprar una peça. Un no avui pot significar perdre de vista per sempre més un objecte necessari per a continuar completant la col·lecció.

En guàrdia tot l'any. Per als col·leccionistes amb una certa trajectòria, la Fira de Barcelona és la cita principal, però també una més, de les cites públiques o privades,

particulars o col·lectives, que es fan al llarg de l'any. En qüestió de fires, Girona, Reus, València i Perpinyà ja són marcades al calendari com a dies reservats. Pel que fa als contactes, cadascú en el seu àmbit d'actuació manté l'alerta vermella durant tot l'any a través de reunions, clubs, venda per correu o l'esclat recent de la venda per internet, que ha ampliat extraordinàriament les possibilitats del col·leccionisme de grups internacionals.

Subscriu aquest últim parer Toni Galarza, que té més de 1.300 peces, sobretot discos compactes, relacionades amb l'Artista (ex-Prince). Per a ell ja han passat les èpoques que es deixava a la Fira, sense remordiments, una quantitat no inferior a les sis xifres. "Cada cop tens menys coses per comprar", admet una persona que té vuit vegades el famós *Black Album* (sempre amb alguna diferència: oficial o pirata, editat a Europa, a Amèrica, al Japó o a l'estat espanyol) i que obté una mitjana anual de quaranta o cinquanta peces noves. Definint la seva relació amb els discos com un estat de "bogeria total", aquest col·leccionista s'enorgulleix de tenir una perla de la qual només n'hi ha cent cinquanta exemplars a tot el món: una *jam session* editada pel segell propi de l'Artista que no va rebre l'autorització de la Warner, amb la qual tenia contracte. La casa va inutilitzar-ne els exemplars amb una pega, algú les va agafar de les escombraries i algú més va aconseguir de treure'n la superfície enganxosa fins a fer sonar la música. Es un exemple molt clar de la dinàmica que es mou entorn del col·leccionisme a tot el món. Enguany, per la Fira, amb el llançament de nous treballs de l'Artista, Galarza busca els promocionals que en surtin, però també fa un quant temps que ha entrat per la via de les versions o *samplers* (efectes o fragments) que hagin utilitzat alguns altres músics.

En un altre extrem, si es tracta de col·leccionar música en català, Madrid o certes cases sud-americanes o europees poden amagar algun tresor. "Les botigues de Bar-

M.E. / ENDERROC

Xevi Planes i Fermí Puig, col·leccionistes de música en català, a la Fira del Disc de Girona. Puig, amb quatre mil referències, té la col·lecció més completa de música en la nostra llengua.

celona, ja les visito cada setmana o cada quinze dies", assegura Fermí Puig, que té la col·lecció més completa de música en català, amb quatre mil referències, i que és autor de la discografia més exhaustiva que s'ha fet fins ara sobre Lluís Llach (dins el llibre de Carles Gàmez editat per Tres i Quatre el 1994). Mentre rondina de les dificultats que oposen algunes discogràfiques a l'hora de facilitar discos promocionals als col·leccionistes, Puig insisteix en la importància d'aquest sector de l'edició (que en teoria no es ven) per marcar la ratlla entre l'afecionat a la música i l'afecionat a col·leccionar música. Aquest col·leccionista, que adverteix que moltes de les peces que té ni les ha escoltades, s'ha plantejat en la Fira d'enguany de continuar garbellant els catàlegs dels anys seixanta, setanta i vuitanta amb perles potser ja intrometibles, com un EP d'una cantant anomenada Maika, si bé precisa que és més fàcil de trobar *promos* de Sangtraït que no *singles* de cantants antics.

A mig camí de tots dos, per l'àmbit i no pas pel nombre de peces, hi ha també el periodista que signa aquest article. Col·leccionista d'El Último de la Fila i dels seus grups adjacents i afluent, la seva afeció es remunta al pas de Burros a El Último, ara fa una quinzena d'anys. D'aleshores ençà, allò que va començar amb discos oficials ha evolucionat cap als promocionals, els pirates, les edicions europees o americanes, algun exemplar

de treball (anterior a l'edició) i als objectes curiosos com una capsula d'hamburguesa amb el pa envasat al buit o una bóta de vi. Les versions editades, ara com ara es limiten a un disc compacte de Manolo Escobar, que va enregistrar "Como un burro amarrado a la puerta del baile" el 1996 sense autorització del grup, però sembla que certs grups sud-americans també tenen projectes en aquest sentit. A banda documents, retalls de premsa, pòsters, fotos, concerts enregistrats en vídeo o casset i la resta de material de *merchandising*, internet també ha permès d'establir un pont de comunicació fluid entre artista i afecionat a través del correu electrònic.

No hi són pas tots els que hi ha, els perfils de col·leccionista en aquest article, però sí que són tres exemples d'àmbits prou diferenciats. Hi ha qui es dedica a grups de llarga història, on ja entraríem en la persecució última de discos d'or, o també hi ha el col·leccionista de grups amb estils radicalment oposats. Són actituds i actuacions molt personals, en què cadascú manté una posició difícilment comprensible. Dues frases de Toni Galarza són prou reveladores: "Quan he pagat una cosa, i n'he pagats molts diners, sé que els val"; "ara em ve una persona amb deu milions de pessetes a comprar-me la col·lecció i no la hi venc". La música fa aquestes coses.

Albert Balanzà